Napsal uživatel Tomáš Pohl
Čtvrtek, 23 Červen 2005 04:00

(reportáž z koncertu kapely Sekvoj a Terezy Terčové v Jedličkově ústavu v Praze)

Je dvojí soucit. Jeden, ten zbabělý a sentimentální, který je vlastně jen netrpělivostí srdce, aby se co nejrychleji zbavilo trapného dojetí cizím neštěstím, soucit, který vůbec není soucítěním, nýbrž jen instinktivním odvrácením cizího utrpení od vlastní duše. A ten druhý, který jediný má smysl - ten nesentimentální, avšak tvořivý soucit, který ví, co chce,a je odhodlán trpělivě s účastenstvím vydržet až do konce svých sil a ještě za něj. (Stefan Zweig, román ***Netrpělivost srdce***).

Pravdivost citátu jednoho z mých nejoblíbenějších spisovatelů jsem si plně uvědomil večer 16. června 2005 na koncertu v pražském Jedličkově ústavu.

Dnešní doba má kult mládí, kult šťastných , tedy bohatých a úspěšných mladých lidí. Někde mimo hlavní stránky bulvárů, někde za zdí zůstávají lidé staří a handicapovaní. Jen občas se o nich dozvíme prostřednictvím humanitárních akcí a společností. Je třeba si uvědomit, že dar mládí je pomíjivý a zdraví je samozřejmé jen do doby, kdy jej ztratíme my nebo naši blízcí. Dělící čára normálu od lidského neštěstí je tenká a ke změně může dojít během několika setin vteřiny.

Sekvoj v nové plné sestavě

foto: Tomáš Pohl ©

Ten večer byl uspořádán kapelou **Sekvoj** a organizátory festivalu Notování pod Vyšehradem. Jako host vystoupila i **Tereza Terčová** se svým přítelem **Dan em Švecem** . Koncert uváděl Belmondo a zvuk obstarával Jarda Pecka. Koncert byl přístupný každému, ale většinu publika tvořily děti z Jedličkova ústavu se svými vychovateli a asistenty.

Po prvních tónech kytary **Terezy Terčové** jsem si uvědomil, jak velikou sílu má hudba. Co my

víme o světě za zdí? O světě těch vyřazených z běžného života, lidí odkázaných na cizí pomoc? Čím ti lidé žijí, co je trápí a z čeho se radují? Ten večer jsem viděl samé rozzářené a šťastné oči. Viděl jsem ruce některých , které by se rády spojily k potlesku, kdyby jim to choroba umožnila. Ale i přesto potlesk neměl konce. Tereza představila dětem i svého přítele Dana, kterého pronásledovala tréma. Na Terezce byly vidět její pedagogický talent i vzdělání. S dětmi si povídala a nakonec si s ní moc hezky zazpívaly Nohavicova
Kozla
. Diváci nechtěli Terku pustit z pódia, ale bylo třeba dodržet řád ústavu, aby zbyl čas i na druhého účinkujícího.

Po krátké přestávce stála na pódiu kompletní Sekvoj. Pavel Hurt si s dětmi povídal a zněly *Život spoustu dveří má*
,
Pár přátel
,
Dopis
a další písně a po každé z nich zněl bouřlivý potlesk. Dozněla poslední písnička a po skandování "ešte jednu" přidala Sekvoj píseň o myších a děti zpívaly refrén.

Belmondo pak všechny pozval na pravidelné koncerty Sekvoje do P- klubu v Trojické i na festival Notování pod Vyšehradem. Doufejme, že obě akce získaly nové a bezvadné publikum.